

Disney · PIXAR

LIGHTYEAR

HET VERHAAL VAN DE FILM

RUBINSTEIN

Hoofdstuk 1

Een dikke groene mist hing over het buitenaardse moeraslandschap en verhulde de planten die er groeiden. Het was onmogelijk te zien wat voor vreemde planten – of leven – zich daar bevond. Wachtte. Op de loer lag. Misschien kronkelden ze op dat moment wel steeds dichterbij naar de laars van de Space Ranger toe, die net zijn eerste voetafdruk had achtergelaten in het buitenaardse slijm.

De eigenaar van de laars opende zijn polscomputer: ‘Missielogboek Buzz Lightyear. Sterrendatum drie-negen-nul-één.’ Het was Kapitein Buzz Lightyear, Intergalactische Space Ranger. Hij stond fier rechtop en overzag de eindeloze vlakte voor zich. Zijn scherpe blik pikte elk detail op dat jongere, minder ervaren Space Rangers over het hoofd zouden zien.

‘De sensoren hebben waardevolle grondstoffen gedetecteerd op een onbekende planeet,’ ging Buzz verder, ‘dus we maken een omweg om nader onderzoek te doen. De

Space Rangers zullen hun eerste bevindingen delen en bepalen of het noodzakelijk is om de wetenschappelijke bemanning wakker te maken uit hun hyperslaap... of dat we onze lange weg naar huis zullen vervolgen.’

Een flauw glimlachje speelde om Buzz’ lippen. Hij had tientallen sterrenstelsels doorkruist en talloze buitenaardse gebieden verkend, maar er was iets aan deze planeet – die bekendstond als T’Kani Prime – die de ervaren Space Ranger deed rillen van opwinding. Volgens de boordcomputers zaten de mysterieuze moerassen op deze planeet vol met grondstoffen die het onderzoek van de wetenschappelijke bemanning jaren vooruit zouden kunnen helpen – of ze herbergden een gevaar dat zijn weerga niet kende. Buzz Lightyear vond alles aan T’Kani Prime nieuw en vreemd en opwindend.

Misschien dacht de planeet net zo over hem.

Buzz duwde de neus van zijn laars in het moeras, en de dikke modder gaf verontrustend weinig mee. ‘Het terrein lijkt wat instabiel. Nog geen gegevens of de lucht ingeademd kan worden. Er zijn nergens tekenen van intelligent leven.’

‘Tegen wie heb je het?’

Een vrouwenstem onderbrak zijn verslag. Buzz draaide zich om en stond oog in oog met zijn medecommandant, Alisha Hawthorne.

‘Niemand,’ zei Buzz, en liet snel zijn polscomputer zakken.

‘Je zette je vertelstem weer op,’ zei Alisha. Haar toon was afkeurend, maar Buzz wist wel beter. Ze plaagde hem alleen maar. Voor de buitenwereld was Alisha Hawthorne een strenge Space Ranger die alles volgens de regels deed. Maar voor Buzz Lightyear was ze een vriendin met wie hij met de jaren alleen maar hechter was geworden. De twee waren tegelijk naar de academie gegaan en hadden samen als cadetten getraind. Ze hadden zij aan zij gestudeerd, oefeningen gedaan en Star Command-codes uit het hoofd geleerd tot ze die in hun slaap konden opdreunen. Uiteindelijk hadden Buzz en Alisha het hoogste doel bereikt: ze werden toegelaten tot het Space Ranger Corps. Samen waren ze het grote onbekende tegemoet gegaan: de ruimte.

Buzz haalde zijn schouders op. ‘Ik spreek gewoon het missielogboek in.’ Hij activeerde zijn lasermes om een knoestige kluwen moerasranken door te snijden die zijn pad plotseling blokkeerde. ‘Ik kan me beter concentreren als ik vertel. Dan blijf ik scherp. Als u er last van heeft, commandant Hawthorne, heb ik geen bezwaar om in de Raap achter te blijven.’

Alisha activeerde haar eigen lasermes en baande zich naast Buzz een weg door de jungle. ‘Noem het alsjeblieft niet de Raap.’

‘Maar het schip ziet eruit als een knolgewas,’ zei Buzz.

Ze keken allebei achterom naar het transportschip SC-01, waarvan de contouren waren vervaagd door de mist. Het bolvormige schip leek inderdaad wel heel erg op een raap.

‘Ja, dat heb je heel duidelijk gemaakt bij de ontwerp-beoordeling,’ merkte Alisha op.

‘Hoelang weet u al dat ik een vertelstem heb?’ vroeg Buzz terwijl hij zichzelf over een tros lianen hees die zo dik waren als een omgevallen boomstam.

‘Altijd al,’ gaf Alisha met een halve glimlach toe. ‘Al sinds jij en ik cadetten waren. En nu we het er toch over hebben, je bent vergeten het groentje mee te nemen.’

‘Pff, commandant Hawthorne, u weet hoe ik over groentjes denk,’ zei Buzz terwijl hij nog meer lianen wegkapt. ‘Ze zijn nergens goed voor. Ze maken alles alleen maar ingewikkelder. Ik kan het werk beter zelf doen.’

‘En dat is precies waarom ik het groentje heb meegenomen,’ antwoordde Alisha. Pas toen zag Buzz de figuur die zich achter Alisha voetje voor voetje een weg door de modder baande. Het groentje. Buzz vond hem maar een onhandige, slungelige cadet verkleed als Space Ranger.

‘Eh. Hallo.’ Het groentje zwaaide zenuwachtig.

‘Nee...’ Buzz draaide zich om.

‘Buzz,’ zei Alisha. ‘Volgens het protocol moeten we hem

meenemen. Kijk naar het groentje.’

‘Nee,’ herhaalde Buzz.

‘Buzz, kijk naar het groentje,’ beval Alisha.

‘Nee!’ zei Buzz weer. ‘Hij heeft vast van die smekende ogen. Je weet dat ik niet tegen smekende ogen kan.’

‘Kijk dan, kijk dan, kijk dan,’ zei Alisha.

Tegen beter weten in keek Buzz naar het groentje. En inderdaad, daar stond hij, met ogen als schoteltjes, behaagziek en meelijwekkend, als een klein kind. Of een puppy.

‘Goed dan,’ kreunde Buzz. ‘Jij wint. Luister, Feather... Featherings... Feather...’ Buzz kneep zijn ogen samen in een poging om de ingewikkelde achternaam op het naamplaatje te kunnen lezen.

‘Featheringhamstan, meneer,’ zei het groentje gretig.

‘Luister, groentje,’ zei Buzz kortaf. ‘Allereerst: je praat alleen als je aangesproken wordt.’

‘Ja, meneer!’ zei het groentje.

‘Je praat nog steeds,’ zei Buzz. ‘Ten tweede: respecteer het pak. Dit pak stáát ergens voor. Het beschermt niet alleen je lichaam, het beschermt het universum. Dit pak is een belofte aan de wereld dat jij, en jij alleen, een hoger doel nastreeft: de missie volbrengen. Koste wat kost, je geeft nooit op. Wat de ruimte ook op je afstuurt... Zeg, zet dat eens uit!’

Beledigd draaide Buzz zich om naar Alisha, die inmiddels

pompeuze fanfaremuziek afspeelde op het borstpaneel van haar Space Ranger-pak. Alisha zette het geluid langzaam zachter, tot de muziek wegstierf en alleen nog het geluid van de kronkelende buitenaardse lianen te horen was.

‘Het was gewoon te makkelijk,’ lachte Alisha.

‘Je zit me uit te lachen, hè?’ zei Buzz koeltjes.

‘Ik lach je toe, Buzz,’ antwoordde Alisha.

‘Kijk, wat ik bedoel, commandant,’ ging Buzz verder, ‘is dat u en ik deze klus...’

‘Eh, meneer?’ zei het groentje achter hen.

‘Je praat nog steeds,’ corrigeerde Buzz hem, terwijl hij zijn ogen op Alisha gericht hield. ‘Ik weet precies wat je denkt. Ik weet wat je gaat doen. Maar van deze knul weet ik niet...’

Buzz draaide zich eindelijk om.

Het groentje was verdwenen.

Op de plek waar hij had gestaan lag een kronkelende poel van lianen, die zich dreigend uitstrekten naar twee Space Rangers die niet op deze planeet thuishoorden.